

Duivendrecht was meer dan het nu is.

“Er is niets dat nu nog herinnert aan het vroeger zo wijdse polderlandschap met een lintbebouwing van woningen, gemengd met veel bedrijven en bedrijfjes en afgewisseld met boerderijen”, schrijft de redactie in het voorwoord van het aprilnummer 2021 van het historisch nieuwsblad van Ouder-Amstel: Speuren en Ontdekken. Al weer nummer 128 uit deze serie bladen over de geschiedenis van onze gemeente.

Gelukkig is die bewering niet helemaal waar, de redactie doet zichzelf tekort, merkte ik op na het lezen en herlezen van al de fraai geïllustreerde artikelen met ontroerende foto's uit familiearchieven, duidelijke kaarten en heldere tekeningen over dit gebied, opgetekend door de mensen die dit stuk Duivendrecht zelf nog echt gekend hebben. En geduid door historici, die informatie over de streek vergaard hebben om dit stuk geschiedenis toegankelijk te maken voor de toekomstige generaties. Wie dat wil kan vele artikelen lang alles lezen en mee leven met de afbraak en het verdwijnen van de buurt bij de Sint Urbanuskerk, de katholieke school en het Sint Willibrordus verenigingsgebouw en de beheerders. Nostalgie: de fietsenmaker, de kruidenier, de bakkerij, de slager en de melkboer. De Rijksstraatweg / Diemerlaan / Ouderkerkerlaan en de buurt bij het Bijlmer Fort verdwenen voor de aanleg van de metro, het spoor en de wijk Venserpolder. Punt uit!

Oud-Duivendrecht, Ted Bohncke, woonde in zijn jeugd aan de Diemerlaan in Duivendrecht. In Canada werkte hij als buschauffeur en spaarde voor een reis naar zijn geboortestreek. Dat is hem gelukt en wij spraken, na veel e-mailverkeer over en weer, op een zondag af voor een Duivendrechtse rondleiding met als startpunt de Sint Urbanuskerk, die Ted goed kende.

Duivendrecht

Rijksstraatweg 231-239. Op nummer 233 de Sint-Johannesschool.

Datering: 8 mei 1975

Ted had een mooie fotocamera bij zich en stond op de treden van de kerk verdoemd om zich heen te kijken. Hij zocht zijn school, de Diemerlaan en vroeg stomverbaasd waar die in godsnaam gebleven waren. Ik legde hem, zo goed en zo kwaad als het ging, uit hoe kort de tijd was tussen de aankondiging en het plaats maken van die hele buurt voor aanleg van metro, spoor en de wijk Venserpolder, onderdeel van Amsterdam Zuidoost, de Bijlmer. Ted sprak dat veramerikaanste Nederlands en had het over een regelrechte amputatie van een groot deel van het dorp. En vroeg mij bozig of er geen protest vanuit de bevolking was tegen het wegvagen van hele buurten. Ik moest het antwoord schuldig blijven, maar was heel opgelucht dat ik geregeld had om samen met Ted Bohncke in de pastorie de doopregisters in te zien met de doopnamen van Ted zelf en zijn broers en zussen. Waarvan een zusje een paar uur na de geboorte overleden is maar wel gedoopt werd.

Ted en ik zijn via het station nog wel naar het golfterrein en het Zwarte Laantje gelopen. Toen dit laatste nummer van Speuren en Ontdekken over het verdwenen Duivendrecht gepresenteerd werd, moest ik steeds aan Ted denken, die nooit meer iets terug kan zien van de buurt uit zijn jeugd (er waren weinig foto's bij zijn familieleden) en de omgeving waar hij speelde met zijn vrienden. Maar ik kan Ted Bohncke - dankzij al die mensen die de moeite genomen hebben deze uitgave: “Ook dit was Duivendrecht” zo secuur samen te stellen - wel een blad toesturen, waarvan ik heel zeker weet dat de foto's en de beschreven herinneringen hem veel goed zullen doen.

Dit nummer met 80 bladzijden en 150 foto's is nog steeds te koop bij boekhandel Spreij aan de Dorpsstraat in Ouderkerk aan de Amstel en bij Vivant Diana aan het Dorpsplein in Duivendrecht.

Een mooi cadeau voor en ander of voor jezelf en voor 20 juni is het een fantastisch vaderdaggeschenk.

Ans Quirijnen, secretaris Stichting Oud-Duivendrecht sinds 4 juni 1998